O köyün gençleri ile atlılar halaylar çeker, oyunlar oynarlar. Zaman ve hava şartları müsaitse, güreşler yapılır. Bir taraftan da kız evinde, atlılara ve misafirlere topluca bir yemek verilir. Şartlar nişan günü tamamlanmışsa, dini nikâh yapılır. Veya bu nikâhın erkek evinde yapılmasına izin verilir.

Bu sırada, gelinin bulunduğu oda da def çalınır, türkü söylenir, oyunlar oynanır, maniler söylenir bir yandan da gelinin giysileri giydirilir. Odanın ortasında bir sandalye'ye oturtulup gelinin başı bağlanırken (Şimdilerde gelinin başının bağlanması yerine gelinin saçı kuaförde yaptırılmaktadır.), kızlar ayna tutar, eline kına yakar ve silerler, gelinin yüzü duvaklanır. Bu işleri yapanlara erkek yengesi bahşiş verir. Artık gelin hazırdır. Yakınları gelir, gelini görürler. Gelin evden alınacağı zaman, gelinin kardeşi, gelinin belinde ki kemeri üç defa açar tekrar bağlar.

Bu nikâhın üç olduğunu hatırlatmaktır. Şimdi kemer yerine kurdele bağlanmaktadır. (kemer gümüş olurdu) Gelini almak için, Kayınpeder, gelinin bulunduğu eve girecekken, kız tarafından birileri kapıyı içeriden kapatır. Kapıyı kapatanların bahşişini verdikten sonra eve giren kayınpeder, kemeri bağlayanın da bahşişini verir. Odanın içine üç avuç bozuk para savurarak herkesi, oradakileri bahşişlendirmiş sayılır. Erkek yengesi önde, onu takiben gelin ve sağ kolundan kayınpeder tutarak evden çıkarlar. Eskiden damadın kız evine gitmesi o gün için olmazdı. Erkek evinde gelinin gelmesini beklerdi.

Son zamanlarda, kız erkek kendileri anlaştıkları için, damatta kız evine gitmektedir. Taksiye beraber biner, beraber erkek evine gelirler. Kız yengesi de gelinin arkasından gelir.

Gelin Kur'an okumuş ise kardeşi veya bir yakının oğlu Kur'anı Kerimi işlemeli bir kap içinde boynuna asarak gelinin yanında gelir. Önce erkek yengesi, sonra gelin onun arkasından da kız yengesi ata biner. Yol boyu bu sıranın bozulmamasına ve gelin ile yengelerin arasından bir kimsenin geçmemesine dikkat edilir. Gelinin iki yanından iki kardeşi veya yakınları gelirler. Gereken yerlerde bunlar gelinin kollarından tutarak onu korurlar. Bu iki veya üç kişiye makâr denir. Köyden çıkıp giderken, köyün gençlerinden birisi soyunarak, güreşmek için, düğün atlılarından hasım ister. Düğün sahibi buna münasip bir harçlık vererek bahşişlendirir. Köyden at binerek yolcu eden, uğurlayanlar olur, bunlarında bahşişlendirilmeleri gerekir, yola ip çekenler, araba çekenler, koç çıkaranlar olur, bunlarında münasip bahşişlerle onurlandırılması adettendir. Bekçinin veya devriye Jandarmanın tüfek çatması da bahşişlendirilir. Bu işler erkek köyüne gelene kadar her yerde olması mümkündür.

Gelin alayının davul-zurna eşliğinde geçtiği yol güzergâhında çobanlar koyun sürüsü güdüyorlarsa, hemen atlının önüne gelinin atına yakın koç getirirler. Atlılar durur. Gelinin koçu kaldıra bilmesi için yardıma ihtiyacı vardır. Yanındakiler gelinin ayağını bastığı atın üzengisini ve gelini tutarlar, gelin attan eğilerek koçu yünlerinden tutarak kaldırmaya çalışır, koçu kaldırırsa koç gelinin olur, kaldıramasa, çobanın bahşişini verirler. Şayet gelin koçu kaldırmış ise orada bulunan atlılar koçun değerini vererek koçu alırlar. Veya koçu almadan vazgeçerlerse o zaman da bahşişini vererek atlı yoluna devam eder. Yörede bu tür olaylara sık sık rastlanılır. Koçu kaldıran gelinlerde yörede söylenir.